„დინამო“ (თბილისი) – „ქაირათი“ (ალმა-ათა) 3:0 (2:0)

თბილისი. 7 აპრილი. ვ. ი. ლენინის სახელობის „დინამოს სტადიონი. 30.814 მაყურებელი.

„დინამო“: გაბელია, სვანაძე, ჩივაძე, ჭედია, მალანია, რევიშვილი (კაკილაშვილი, 55), კორღალიძე, ათციაური, ცაავა, ჩელებაძე, შენგელია (ბიგვავა, 55).

„ქაირათი“: უბიკინი, კულინიჩი, ჯუმანოვი, იაროვენკო, ფომინი (პასკო), 46), ნიკიტენკო (ვოლგინი, 60), ოგაი, ლედოვსკიხი, სალიმოვი, მასუდოვი, კარაცუნი.

მსაჯი ი. ტიმოშენკო (დონის როსტოვი).

გოლები“ ჩელებაძე (9), ცაავა (44), კაკილაშვილი (64).

თამაშის მე-9 წუთზე რევაზ ჩელებაძემ თავური დარტყმით გახსნა ანგარიში - თბილისის „დინამო“ მიმდინარე საკავშირო ჩემპიონატში პირველად დაწინაურდა!

44-ე წუთზე ცაავა მარჯვენა ფრთიდან შეიჭრა საჯარიმოში და მოჭრილი დარტყმით შორეულ დაბალ კუთხეში შესანიშნავი გოლი გაიტანა - თბილისის „დინამომ“ მიმდინარე საკავშირო ჩემპიონატში პირველად გაიტანა ორი გოლი ერთ მატჩში!

64-ე წუთზე კი მეკარე უბიკინის პირისპირ გასულმა კაკილაშვილმა ხელიდან არ გაუშვა ანგარიშის გაზრდის შესაძლებლობა და ბურთი მესამედ გაეხვია ალმა-ათელთა კარის ბადეში. თბილისის „დინამომ“ მიმდინარე საკავშირო ჩემპიონატში პირველი გამარჯვება მოიპოვა, თანაც, დიდი ანგარიშით - 3:0!

ამ მატჩის შემდეგ, როგორც იქნა, ვიხილეთ დინამოელთა მწვრთნელების გაღიმებული სახეები, კარგ გუნებაზე იყვნენ თვით ფეხბურთელები, კმაყოფილი სტოვებდა სტადიონს გულშემატკივარიც, რომელიც კვლავ ერთგულად ედგა მხარში გუნდს.

ფეხბურთის მოყვარულთა ეს 30 814-კაციანი აუდიტორია თბილისელთა თამაშში გარკვეული ტაქტიკური სიახლეების მოწმე გახდა. პირველ ყოვლისა, აღსანიშნავია საკმაოდ მოულოდნელი გადაადგილება დინამოელთა დაცვაში: სვანაძე, რომელიც ჩვეულებრივ დაცვის მარჯვენა, ხანდახან კი მარცხენა ფლანგზე მოქმედებს ხოლმე, ამჯერად ცენტრში თამაშობდა ჩივაძესთან ერთად. ჭედიამ მარჯვენა მცველის ადგილი დაიკავა. ახლა ძნელი სათქმელია, რამ გამოიწვია ასეთი „როქი“. გამორიცხული არ არის, რომ წინასწარი გეგმის მიხედვით თბილისელები სამი მცველით აპირებდნენ თამაშს, ხოლო ჭედიას მხოლოდ საჭიროების შემთხვევაში უნდა შეევსო მარჯვენა მცველის ზონა, მაგრამ ალმა-ათელთა საკმაოდ მძაფრმა კონტრშეტევებმა იგი აიძულა პირიქით, ძირითადად დაცვა გაეძლიერებინა და ვითარების მიხედვით ჩართულიყო თავისი გუნდის შეტევით ოპერაციაში. ასეა თუ ისე, ამ გადაადგილებით თბილისელებს გუშინწინდელ მატჩში არაფერი დაუკარგავთ. სვანაძე მეტოქეებთან ორთაბრძოლაშიც წარმატებით ებმებოდა. თანაგუნდელთა დაზღვევასაც ასწრებდა. ჭედია კი, გარდა

იმისა, რომ უნარიანად კეტავდა თავის ზონას, ჩვეულებისამებრ აქტიურად ეხმარებოდა თავდასხმას, სადაც შენგელიასა და ჩელებაძესთან ერთად ამჯერად ცაავაც ვიხილეთ. დიახ, ცაავა ფაქტიურად მესამე თავდამსხმელი იყო. იგი ჯერ კიდევ ლენინგრადის „ზენიტთან“ წინა შეხვედრის დროს მოქმედებდა შეტევის მარჯვენა ფრთაზე, მაგრამ „ქაირათთან“ მატჩში ეს უფრო გამოკვეთილად ჩანდა.

ნახევარდაცვაში კორღალიძესა და რევიშვილთან ერთად კვლავ ვიხილეთ „დინამოს“ ახალბედა მოთამაშე მამუკა აფციაური. მისი თამაში განსაკუთრებით მატჩის მეორე ნახევარში უფრო დამაჯერებელი და იმედის მომცემი იყო. არადა, რა დასამალია, ბევრი მოელოდა, რომ სწორედ მატჩის მეორე ნახევარში მწვრთნელი აღარ გამოიყვანდა მოედანზე აფციაურს. თუმცა, ამ დღეს ყველა დინამოელმა კარგად ითამაშა. ზოგიერთი გულშემატკივარი შეიძლება შემოგვედავოს, რა დროს ბუკისა და ნაღარის ცემაა, ერთი სუსტი გუნდი დავამარცხეთ და ისიც მისი საუკეთესო მოთამაშეების გარეშეო. მართალია, „ქაირათს“ აკლდნენ წამყვანი მოთამაშეები ფეხლევანიდი და გრიჯანი, უდავოდ დიდი ძალა, მაგრამ მაშინ ისიც გავიხსენოთ, რომ თბილისელთა რიგებში ტრავმის გამო არ გამოსულან სულაქველიძე და კეტაშვილი, რაც კიდევ უფრო მეტი დანაკლისია. გარდა ამისა, ასე სუსტია „ ქაირათი“, რომელმაც სულ ცოტა ხნის წინ მოსკოვის „დინამო“ დაამარცხა? ნიკიტენკო, კარაჩუნი, ლედოვსკიხი, განსაკუთრებით კი ოგაი მოსვენებას არ აძლევდნენ თბილისელ მცველებს და მეკარე გაბელიას, რომელმაც სულ ცოტა ოთხჯერ ბრწყინვალედ ითამაშა და აშკარა უსიამოვნებას გადაგვარჩინა. ოთარ გაბელიამ ბოლო ორი შეხვედრა , უნდა ითქვას, მაღალ დონეზე ჩაატარა.

მაგრამ 51-ე წუთზე ჩვენი მეკარის ოსტატობაც ვერ გვიხსნიდა, რომ არა შემთხვევა - იმავე ოგაის ერთ-ერთი დარტყმის შემდეგ ბურთი ზედა ძელს მოხვდა და კარის ხაზს იქით გავიდა. თუმცა თბილისელები არც ამაში ჩამორჩნენ მეტოქეს. ჯერ კიდევ პირველ ტაიმში ჩელებაძემ კარგ პოზიციაში გაიყვანა შენგელია, მაგრამ ამ უკანასკნელის მიერ დარტყმული ბურთი ძელმა მოიგერია. აქვე დავძენთ, რომ უბიკინის კარში მესამე გოლი ასევე ჩელებაძის ზუსტი გადაცემის შემდეგ გავიდა. საერთოდ ეს მატჩი ჩელებაძემ შესანიშნავად ჩაატარა.

1985 წლის 10 მარტის შემდეგ, როცა თბილისის „დინამომ“ დონეცკის „შახტიორს“ მოუგო (5:0), ჩვენმა გუნდმა პირველად გაიმარჯვა დიდი ანგარიშით. თქმა არ უნდა, თბილისელთა თამაშში წუნიც საკმაოდ იყო, ამიტომ არც ბუკისა და ნაღარის ცემას ვაპირებთ და არც ილუზიებით ცხოვრებას. გუნდი ჯერ კიდევ შორს არის იმ დონისგან, რომელიც გულშემატკივარს დააკმაყოფილებს, მაგრამ გუშინწინდელმა მატჩმა დაგვანახვა, რომ უკეთესი მომავლის იმედი უნდა გვქონდეს. მხარდამხარ დიდი მონდომებით თამაშობენ სრულიად ახალგაზრდა და ბრძოლებში გამობრძმედილი ფეხბურთელები. ამის ყველაზე ნათელი მაგალითია 18 წლის რევიშვილი ან კიდევ უფრო ახალგაზრდა, 17 წლის აფციაური და მასზე 16 წლით უფროსი გაბელია ან

ჩივაძე, რომელსაც გუშინ, 8 აპრილს 32 წელი შეუსრულდა. სიმბოლურია ისიც, რომ აფციაურმა თავისი მეორე შეხვედრა ჩაატარა უმაღლეს ლიგაში. ჩივაძემ კი 299-ჯერ დაიცვა „დინამოს“ ღირსება.

შემდეგი მატჩი ვილნიუსში, 12 აპრილს, თბილისის „დინამოს“ კაპიტან ალექსანდრე ჩივაძისთვის საიუბილეო, მე-300 იქნება.

ზურაბ ფოცხვერია
“ლელო”, 9.04.1987